Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (siódma izba)

z dnia 7 kwietnia 2022 r.*

Odwołanie – Pomoc państwa – Rynek energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii – Przepisy krajowe mające skutkować przysporzeniem niezgodnej prawem korzyści dostawcom energii elektrycznej – Skarga do Komisji Europejskiej – Decyzja o odrzuceniu skargi bez wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Rozporządzenie (UE) 2015/1589 – Artykuł 1 lit. h) – Pojęcie „zainteresowanej strony” – Niedopuszczalność

W sprawie C-429/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 11 września 2020 r.,

Solar Ileias Bompaina AE, z siedzibą w Atenach (Grecja), którą reprezentowali A. Metaxas, dikigoros, i A. Bartosch, Rechtsanwalt,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania była:

Komisja Europejska, którą reprezentowali B. Stromsky i K. Herrmann, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (siódma izba),

w składzie: T. von Danwitz (sprawozdawca), pełniący obowiązki prezesa izby, P.G. Xuereb i A. Kumin, sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W odwołaniu Solar Ileias Bompaina AE wnosi o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 lipca 2020 r. w sprawie Solar Ileias Bompaina/Komisja (T-143/19, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem", EU:T:2020:301), w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę Solar Ileias Bompaina mającą na celu w istocie częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 6777 final z dnia 10 października 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.38967 (2014/NN-2) – Grecja – Krajowy program pomocy operacyjnej na rzecz instalacji wykorzystujących odnawialne źródła energii oraz wysokosprawnych układów kogeneracyjnych (zwanej dalej „sporną decyzją").

Ramy prawne

2 Artykuł 1 lit. h) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 [TFUE] (Dz.U. 2015, L 248, s. 9) stanowi:

„Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

[…]

h) »zainteresowana strona« oznacza którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiekolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe [zawodowe]".

3 Zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia 2015/1589:

„Każda z zainteresowanych stron może złożyć skargę w celu poinformowania Komisji [Europejskiej] o wszelkiej domniemanej pomocy niezgodnej z prawem lub wszelkiej domniemanej pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem. W tym celu zainteresowana strona należycie wypełnia formularz, który określono w przepisach wykonawczych, o których mowa w art. 33, oraz przekazuje wszystkie wymagane w nim obowiązkowe informacje.

[…]".

Okoliczności leżące u podstaw sporu i sporna decyzja

4 Solar Ileias Bompaina, spółka prawa greckiego, jest producentem energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, prowadzącym działalność na rynku energii elektrycznej w Grecji.

5 W dniu 31 grudnia 2014 r., zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE, Republika Grecka zgłosiła Komisji wprowadzony ustawowo program pomocy operacyjnej dla producentów [energii elektrycznej] wykorzystujących odnawialne źródła energii (zwanych dalej „producentami OZE") oraz producentów energii cieplnej i elektrycznej wykorzystujących wysokosprawne układy kogeneracyjne (zwanych dalej „producentami CHP", z ang. Combined Heat and Power) na podstawie Nomos 4254/2014, Metra stirixis kai anaptyxis tis ellinikis oikonomias sto plaisio efarmogis tou n. 4046/2012 kai alles diataxeis (ustawy nr 4254/2014 o środkach wsparcia

i rozwoju gospodarki greckiej w ramach wykonywania ustawy nr 4046/2012, a także innych przepisów, FEK A' 85/7.4.2014) (zwany dalej „nowym porozumieniem OZE"), który wszedł w życie w kwietniu 2014 r.

6 Do dnia wejścia w życie nowego porozumienia OZE na greckim rynku energii elektrycznej funkcjonowały następujące kategorie uczestników rynku:

– producenci i importerzy, którzy wprowadzają energię elektryczną do sieci;

– operatorzy rynku i operatorzy systemu, stanowiący niekonkurencyjną cześć rynku i nabywający energię elektryczną wytwarzaną przez producentów i zarządzający wszystkimi transakcjami finansowymi na rynku; oraz

– dostawcy, którzy kupują energię elektryczną od operatorów rynku i którzy odsprzedają ją konsumentom końcowym.

7 W tym kontekście producenci OZE i CHP otrzymywali wynagrodzenie za wytworzoną energię elektryczną po stałych cenach w formie taryf gwarantowanych. Wynagrodzenie dostawców nie było stałe i zależało od warunków rynkowych.

8 W celu sfinansowania taryf gwarantowanych dla producentów OZE i producentów CHP utworzono „specjalny rachunek OZE" na podstawie Nomos 2773/1999, Apeleftherosi tis agoras ilektrikis energeias – Rythmisi thematon energeiakis politikis kai loipes diataxeis (ustawy nr 2773/1999 o liberalizacji rynku energii elektrycznej, uregulowaniu zagadnień związanych z polityką energetyczną i innych przepisach, FEK A' 286/22.12.99). Rachunek ten był zasilany głównie ze specjalnej składki na redukcję [emisji] gazów cieplarnianych, nakładanej na konsumentów za każdą zużytą jednostkę energii elektrycznej, oraz z dodatkowych źródeł, takich jak dochody uczestników rynków OZE i CHP.

9 Nowe porozumienie OZE zmieniło taryfy gwarantowane mające zastosowanie do energii elektrycznej wytwarzanej przez producentów OZE i producentów CHP. W odniesieniu do niektórych rodzajów instalacji ustanowione zostały ścisłe pułapy technologiczne, określające maksymalną ilość dostarczanej przez producentów OZE energii elektrycznej, kwalifikującą się do skorzystania z pomocy w danym roku. Celem ustanowienia tych pułapów było ograniczenie łącznej kwoty pomocy przyznawanej na rzecz niektórych technologii OZE.

10 Zgodnie ze sprawozdaniem wyjaśniającym do ustawy nr 4254/2014 nowe porozumienie OZE miało na celu wyeliminowanie deficytu na specjalnym rachunku OZE i zapewnienie jego stabilności. W okresie poprzedzającym wejście w życie tej ustawy na owym specjalnym rachunku wystąpił deficyt, co tłumaczy się koincydencją między znacznym wzrostem wydatków w związku z rozwojem elektrowni wykorzystujących odnawialne źródła energii i instalacji kogeneracyjnych oraz zmniejszeniem przychodów, wynikającym z obniżenia z powodu kryzysu gospodarczego specjalnej składki uprzednio nałożonej na konsumentów, jak również obniżeniem dochodów ze sprzedaży energii elektrycznej.

11 Ustanowiony nowym porozumieniem OZE mechanizm mający na celu likwidację tego deficytu polegał, po pierwsze, na obniżeniu taryf gwarantowanych, stanowiących element umów sprzedaży energii elektrycznej, i, po drugie, na wprowadzeniu rabatów na całkowitą wartość

energii elektrycznej wprowadzanej do sieci przez producentów OZE i producentów CHP w 2013 r. w celu zrównoważenia nadmiernej rekompensaty przyznawanej wcześniej tym producentom.

12 W dniu 6 maja 2015 r. spółka Solar Ileias Bompaina wraz z inną spółką złożyły na podstawie art. 24 ust. 2 rozporządzenia 2015/1589 skargę do Komisji, dotyczącą środków przewidzianych nowym porozumieniem OZE, podnosząc, że środki te stanowiły bezprawnie przyznaną pomoc na rzecz dostawców. Skarga ta została zarejestrowana pod sygnaturą SA.41794.

13 W skardze do Komisji spółka Solar Ileias Bompaina twierdziła, że dostawcom przysparzana była selektywna korzyść, ponieważ zgodnie z ustawą nr 4254/2014 w ramach nowego porozumienia OZE jedynie producenci OZE ponosili koszty związane ze zmniejszeniem deficytu na specjalnym rachunku OZE. Jednakże dostawcy ci również przyczyniali się do deficytu na tym specjalnym rachunku, ponieważ zasady rynku i zasady kształtowania cen energii elektrycznej pozwalały im na zakup na rynku hurtowym energii po obniżonych cenach, a niższe ceny generowały niższe przychody na rzeczonym specjalnym rachunku. Innymi słowy, producenci i dostawcy znajdowali się w rzeczywistości, z punktu widzenia celu wyeliminowania deficytu na specjalnym rachunku OZE, w porównywalnej sytuacji. Porozumienie to miało zatem charakter selektywny, skoro nie obejmowało swym zakresem dostawców, ponieważ nie mieli oni obowiązku uczestniczenia w pokrywaniu deficytu na specjalnym rachunku OZE.

14 W dniu 10 grudnia 2015 r. do Komisja wpłynęła druga skarga złożona w imieniu producentów wykorzystujących energię słoneczną, a następnie, w dniu 22 grudnia 2017 r. – trzecia, wniesiona w imieniu Pan-Hellenic Rooftop Photovoltaic Association.

15 W dniu 10 marca 2016 r. Komisja przekazała władzom greckim dwie pierwsze skargi i wezwała je do przedstawienia uwag w ich sprawie. Uwagi te przedstawiono w dniu 27 lipca 2016 r. Trzecia skarga nie została przekazana władzom greckim, ponieważ Komisja uznała, że poruszone w niej kwestie zostały już omówione w dwóch pierwszych skargach.

16 W spornej decyzji Komisja postanowiła nie wnosić żadnych zastrzeżeń w stosunku do wprowadzonego ustawą nr 4254/2014 nowego porozumienia OZE, przewidującego zmianę taryf gwarantowanych dla producentów OZE i producentów CHP.

17 W motywach 111–121 spornej decyzji Komisja zbadała zarzuty sformułowane w skargach, w tym twierdzenie spółki Solar Ileias Bompaina, i stwierdziła, że:

– składający skargę do Komisji nie przedstawili żadnego argumentu na poparcie tezy, że to dostawcy częściowo spowodowali deficyt na specjalnym rachunku OZE;

– producenci OZE i dostawcy nie znajdowali się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej;

– celem nowego porozumienia OZE było zmniejszenie deficytu na specjalnym rachunku OZE poprzez zrównoważenie nadmiernej rekompensaty przyznawanej wcześniej producentom OZE za pomocą zmiany taryf gwarantowanych,

– wobec czego zgłoszony program nie przysparzał dostawcom żadnej selektywnej korzyści z zasobów państwowych i nie przyznano im żadnej pomocy.

18 Skrócone zawiadomienie o przyjęciu tej decyzji zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 7 grudnia 2018 r.

19 W dniu 18 grudnia 2018 r. spółka Solar Ileias Bompaina skierowała do Komisji pismo z zapytaniem, czy Komisja uznawała sporną decyzję za formalne odrzucenie skargi złożonej w sprawie SA.41794, czy też przeciwnie, skarga ta była nadal uznawana za nierozstrzygniętą.

20 Pismem z dnia 8 lutego 2019 r. Komisja odpowiedziała zainteresowanej, że sporna decyzja odnosi się do wniesionej przez nią skargi i że na tej podstawie kończy ona postępowanie w tej sprawie.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżone postanowienie

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 marca 2019 r. spółka Solar Ileias Bompaina wniosła skargę na podstawie art. 263 TFUE, żądając w szczególności stwierdzenia nieważności motywów 111–121 spornej decyzji.

22 Z powodów przedstawionych w pkt 31–48 zaskarżonego postanowienia Sąd uznał, że spółka Solar Ileias Bompaina nie wykazała, iż jest „zainteresowaną stroną" w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE i art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589, który to status jest pozytywną przesłanką procesową w sprawie o naruszenie przysługujących stronie praw procesowych, ponieważ Komisja stwierdziła w spornej decyzji, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego, że mocą ustawy nr 4254/2014 nie przyznano dostawcom żadnej pomocy.

23 W konsekwencji Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną.

Żądania stron

24 W odwołaniu spółka Solar Ileais Bompaina wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego postanowienia;

– stwierdzenie dopuszczalności skargi w sprawie T-143/19 i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

25 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszącej je kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

Argumentacja stron

26 Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi dwa zarzuty, które należy rozpatrzeć łącznie i w których twierdzi ona co do zasady, że Sąd naruszył prawo, odmawiając uznania przysługującego jej statusu „zainteresowanej strony" w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589, ponieważ dopuszczalność jej skargi była uzależniona od uznania tego statusu.

27 Chociaż wnosząca odwołanie przyznaje, że w zaskarżonym postanowieniu Sąd prawidłowo odzwierciedlił treść skargi, którą wniosła ona do Komisji, i w pełni zrozumiał istotę jej zarzutów, w szczególności w odniesieniu do okoliczności, że jedynie producenci OZE byli zobowiązani do ponoszenia ciężaru finansowego związanego z likwidacją deficytu na specjalnym rachunku OZE, to jednak uważa ona, że Sąd powinien był uznać przysługujący jej status „zainteresowanej strony". W szczególności uważa ona, że choć w pkt 10 zaskarżonego postanowienia Sąd prawidłowo podsumował przedmiot jej zarzutów, to jednak w pkt 44 tego postanowienia nie wyciągnął z nich nasuwających się wniosków, nie uwzględniając faktu, że dostawcy i producenci OZE znajdowali się w porównywalnej sytuacji w ramach systemu referencyjnego, jakim był specjalny rachunek OZE, oraz celu realizowanego przez nowe porozumienie OZE, mianowicie likwidacji deficytu na specjalnym rachunku OZE. Ponadto wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd powinien był uwzględnić fakt, iż dostawcy mogli również zostać uznani za częściowo odpowiedzialnych za istnienie tego deficytu.

28 Zdaniem wnoszącej odwołanie, gdyby bowiem dostawcy zostali również zobowiązani do przyczynienia się do likwidacji tego deficytu, jej sytuacja majątkowa byłaby lepsza. Jej zdaniem istnieje związek między z jednej strony pomocą, jaką mieli uzyskać dostawcy wskutek zwolnienia ich z obowiązku przyczyniania się do likwidacji tegoż deficytu, a z drugiej strony obniżeniem taryf gwarantowanych wypłacanych producentom OZE, takim jak wnosząca odwołanie, efektem czego naruszone zostały jej interesy i jej pozycja na rynku.

29 W tym względzie w ramach przeprowadzanej kontroli Sąd naruszył przepisy rządzące postępowaniem dowodowym w zakresie dowodu na okoliczność posiadania przez wnoszącą odwołanie statusu „zainteresowanej strony" w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589.

30 W szczególności twierdzi ona, iż Sąd niesłusznie uznał, że wnosząca odwołanie powinna była w celu przyznania jej statusu „zainteresowanej strony" wykazać wpływ zarzucanej pomocy na jej pozycję rynkową lub na jej interesy gospodarcze. Zdaniem wnoszącej odwołanie bowiem w wyroku z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341), Trybunał uznał, że status ten przysługuje stronie skarżącej, wyłącznie na podstawie jej argumentów, zgodnie z którymi nie można wykluczyć, iż pomoc będąca przedmiotem tamtej sprawy miała wpływ na jej interesy, i nie wymagał od niej przedstawienia konkretnych dowodów na istnienie takiej możliwości.

31 W konsekwencji zdaniem wnoszącej odwołanie nie można wymagać, by wykazała ona, jakie byłyby konkretne skutki zmiany taryf gwarantowanych dla producentów OZE, gdyby ciężar likwidacji deficytu na specjalnym rachunku OZE został rozłożony pomiędzy tych producentów i dostawców. Wystarczy stwierdzić, że nie można wykluczyć tego, że rzeczone taryfy gwarantowane mogły być dla producentów OZE korzystniejsze, gdyby dostawcy byli również zobowiązani do udziału w refinansowaniu specjalnego rachunku OZE.

32 Komisja uważa, że argumentację tę należy oddalić jako bezzasadną.

Ocena Trybunału

33 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589 definiuje pojęcie „zainteresowanej strony" jako „którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiekolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe [zawodowe]". Należy zauważyć, że przepis ten zastąpił art. 1 lit. h)

rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1), który miał identyczne brzmienie. Tym samym zasady wypracowane w orzecznictwie dotyczącym tego ostatniego przepisu, przypomniane przez Sąd w szczególności w pkt 31 zaskarżonego postanowienia, mają zastosowanie do celów wykładni art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589.

34 Zgodnie z tym przepisem przez „zainteresowaną stronę" należy rozumieć w szczególności każdą osobę, przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, czyli w szczególności przedsiębiorstwa konkurujące z beneficjentem tej pomocy. Innymi słowy mamy tu do czynienia z nieokreślonym zbiorem adresatów (wyrok z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

35 Wobec tego przepis ten nie wyklucza, by przedsiębiorstwo, które nie jest bezpośrednim konkurentem beneficjenta pomocy, mogło zostać zakwalifikowane jako strona zainteresowana, pod warunkiem, że podniesie, iż jego interesy mogły zostać naruszone przez przyznanie pomocy. W tym celu przedsiębiorstwo to musi wykazać w sposób wymagany prawem, że pomoc może mieć konkretny wpływ na jego sytuację (zob. podobnie wyrok z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 64, 65 i przytoczone tam orzecznictwo). Chociaż bowiem naruszenie interesów tego przedsiębiorstwa może być jedynie potencjalne, to jednak ryzyko konkretnego wpływu na te interesy powinno być możliwe do wykazania w sposób wymagany prawem.

36 W niniejszej sprawie z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd w pkt 6–8 zaskarżonego postanowienia, które nie zostały zakwestionowane przez wnoszącą odwołanie, wynika, że nowe porozumienie OZE, zatwierdzone przez ustawodawcę greckiego, skutkuje obniżeniem taryf gwarantowanych wypłacanych wnoszącej odwołanie jako producentowi OZE. Porozumienie to ma na celu likwidację deficytu na specjalnym rachunku OZE, którego celem jest finansowanie działalności producentów OZE.

37 Tymczasem zdaniem wnoszącej odwołanie ze względu na to, że ustawodawca grecki nie ustanowił opłaty obciążającej dostawców, podczas gdy w jej opinii mogli oni zostać uznani za częściowo odpowiedzialnych za ten deficyt, znalazła się ona niesłusznie w gorszej sytuacji finansowej. Wnosząca odwołanie podnosi, że gdyby ustawodawca grecki zobowiązał dostawców do zmniejszenia wspomnianego deficytu, jej sytuacja finansowa byłaby bardziej korzystna, ponieważ obniżenie taryf gwarantowanych, z których korzystała, nie byłoby konieczne. Uważa ona w istocie, że rzeczone zaniechanie przez ustawodawcę greckiego miało wpływ na jej interesy i że istnieje związek między zwolnieniem, z którego korzystali dostawcy, a obniżeniem taryf gwarantowanych.

38 W świetle tych okoliczności faktycznych Sąd słusznie zastosował kryteria określone w orzecznictwie przypomnianym w pkt 34 i 35 niniejszego wyroku, precyzując w pkt 37 zaskarżonego postanowienia, że aby można było uznać ją za „zainteresowaną stronę", skarżąca w pierwszej instancji powinna była albo wykazać, że pozostawała w stosunku bezpośredniej lub pośredniej konkurencji z beneficjentami zarzucanej pomocy, albo wykazać, że wspomniana pomoc może mieć konkretny wpływ na jej sytuację.

39 W pkt 39–41 zaskarżonego postanowienia Sąd stwierdził przede wszystkim, że dostawcy i producenci OZE nie pozostawali w stosunku konkurencji, ponieważ prowadzili działalność na różnych poziomach rynku energii elektrycznej w Grecji.

40 Następnie Sąd zbadał, czy zarzucana pomoc mogła mieć konkretny wpływ na sytuację wnoszącej odwołanie i czy wykazała ona taki potencjalny wpływ w sposób wymagany prawem.

41 W tym względzie z zaskarżonego postanowienia wynika, że ustawa nr 4254/2014 ograniczyła się do zmniejszenia pomocy udzielanej wcześniej producentom OZE, ponieważ ustawodawca grecki wybrał takie rozwiązanie, aby zaradzić sytuacji, w której program pomocy dla producentów OZE stał się zbyt kosztowny i wymagał refinansowania. W tym właśnie kontekście Sąd stwierdził w pkt 44 zaskarżonego postanowienia, że o ile nie ma wątpliwości, iż ustawa nr 4254/2014 przewidująca obniżenie taryfy opłat za energię elektryczną wytwarzaną z odnawialnych źródeł energii, przyjęta w celu zmniejszenia deficytu na specjalnym rachunku OZE miała wpływ na producentów OZE, o tyle skarżąca w pierwszej instancji nie wykazała związku między obniżonymi taryfami opłat za energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii a nieuiszczaniem przez dostawców energii elektrycznej składki na specjalny rachunek OZE ani prawdziwości tezy, zgodnie z którą zarzucana pomoc dla dostawców energii elektrycznej mogła mieć wpływ na jej pozycję rynkową lub jej interesy. W szczególności skarżąca w pierwszej instancji nie wyjaśniła, w jaki sposób zwolnienie dostawców energii elektrycznej ustawą nr 4254/2014 z uiszczania opłaty miało mieć wpływ na ustalanie nowych taryf gwarantowanych i rabatów dla producentów OZE, zważywszy, że dokonane w ten sposób korekty miały głównie na celu zrównoważenie nadmiernej rekompensaty przyznawanej tym producentom wcześniej.

42 Wreszcie, uwzględniając w szczególności te ostatnie oceny okoliczności faktycznych, Sąd orzekł w pkt 48 zaskarżonego postanowienia, że skarżąca w pierwszej instancji nie wykazała, iż posiada status „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589.

43 Skoro zaś Sąd prawidłowo zastosował kryteria ustanowione we właściwym orzecznictwie, przypomnianym w pkt 34 i 35 niniejszego wyroku, nie można mu zarzucić żadnego naruszenia prawa. W świetle bowiem rozpatrywanych okoliczności faktycznych, których ocena należy do wyłącznej właściwości Sądu, właściwym kryterium, które powinien był on uwzględnić, jest kryterium – ustalonego w sposób wymagany prawem – potencjalnego związku przyczynowego pomiędzy zarzucaną pomocą a konkretnym naruszeniem interesów lub pozycji danego przedsiębiorstwa na rynku. Natomiast kwestia tego, czy inna kategoria podmiotów gospodarczych mogła ewentualnie przyczynić się do powstania deficytu w ramach wyżej wymienionego programu pomocy, jest pozbawiona znaczenia. Podobnie okoliczność polegająca na tym, że producenci OZE i dostawcy mogli znajdować się w porównywalnej sytuacji w świetle celu zmniejszenia deficytu na specjalnym rachunku OZE, nie ma żadnego znaczenia dla oceny statusu „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589.

44 W konsekwencji Sąd nie naruszył prawa, odmawiając uznania statusu „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia 2015/1589 w odniesieniu do skarżącej w pierwszej instancji i odrzucając w konsekwencji jej skargę jako niedopuszczalną.

45 Ponieważ oba zarzuty odwołania są bezzasadne, odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

46 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

47 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją, poza jej własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Solar Ileias Bompaina AE zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy